

— «Καλότυχος ο κόρησ σου κι' ή μάνα που σ' έγέννα
που κάθε χρόνο θάρχεσαι με τράτα φορτωμένη'
και πάλι θα σέ δέχεται του Μισρησιού ή σερτάτα...»

Τό ποίημα τού Συνοδικού κλείνει μ' ένα γράμμα, τό οποίο στέλ-
νει άπ' την Αθήνα στά Κράβαρα ένας μεγάλος πρώκτωρ ζητιάνων.
'Απολαύσατέ τό :

Είς Κράβαρα έξ 'Αθηνών, είκοσιτρείς τού 'Απρίλ.
χάρτι θεία χερούς έχουμε εγώ κι' οι φίλοι.
Μου λέγεις, κώρ 'Αλέξη μου, σ'ό δευτέρο σου γράμμα
άν έλαβα τό πρώτο σου κι' άν θέλω νέο γράμμα.
'Όσοις τίς άλλες μουσιτείες τούς τράβηξεν ή Πόλι,
ήσαν άλλθεια τής δουλειάς και για ξεδούλο δλοι.
Στείλε μου δώδεκα κουλούς και κρατημένους έξη,
και τρείς σερβόδες γιατι οι στραβοί στοιχίζου, κώρ 'Αλέξη.
Σου στέλω άπό εκατό δραχμές κάθε κεφάλι,
γιατι άκομα έμβαρομα δεν μούκαναν οι άλλοι.
'Εκλείσθη ή κόρη τού Στρατή εις τό νοσοκομείο
και διά τούτο σου σφαιρώ έκαστοτάρια δύο.
Και μη γυρεψής... κόντερα να βρω τό διολό μου.
Άς έχω χείρι σ'ό Θεό και εις τόν θρόλο μου.
Μην τά φατάς, σάν γωνοτικός που είσαι, τι τραβώμε,
εις βουλευτάς και εις βοηθούς κωλόκωρα μετρούμε,
'Σ όρκίζομαι, σ'ήν παλαιά που έχουε φίλια,
ζημία κήρυσον καιρό μου δείχνουν τά βιβλία.
Με τίς οικονομίες μου πέρς πέρα πώς τά βγίνω,
έρετός τά κορίτσια μου θ' άφήσω χωρίς πίνω.
Τό μάγειρά μου έδώξα κι' έρέτός ή κυρία
ούτε άρρωστικά λουτρά θα κάρη ούτε κρύα.
Με βίτι κλειώ τό γράμμα μου, σημαίνει λειτονορ-
γία!

κατάλνου οίνου σ'ήμερα κι' έλαίον και άργία.
'Η χείρις του βοήθεια μας να είνε, κώρ 'Αλέξη,
και άπό κέρδη και καλά σ'ά σπία μας να βρέξη.

'Υστερόγραφον

'Αλλάθια, έλπομόν'ησα...φιλάτεκο μεγάλο,
δωδ-τρείς μερικιοθήλκουσ να μ' εύνης δίχως

Σου τούς πληρώνω άκριβά, τούς θέλω πριμορόλι,
σ'ή Λόντρα έχον πέρασι μεγάλα, οι διαβόλοι.
Σ' άσπαζομαι γλυκά-γλυκά άπό βαθειά καρδιά
με δ'ήν τήν κυρία μου και μ' όλα τά παιδιά.
Και μένω δούλος δουλικός τής υπεραφεντίας σου,
εγώ Πουλής Πουλόπουλος έκ τού χωριού Πρα-
σοου.

Αυτό είνε τό ποίημα τού Συνοδικού, πλήρης φαν-
τασίας και καρδιάς φυσικά.

Αδτη και ή ιστορία τόν έκ Κραβαρών έπαιτών, οι
όποιοι έβράταζαν τίς άμαρτίες όλων τών συναδέλφων
τον έν έπιταίεια. Συνέβη δηλαδή μέ αυτών ό τι συνέ-
βησε άλλοτε και συμβαίνει άκομα, μέ τούς υποδηματοζαριαστάς.
Τους φατάς άπό τού κατάγροναι και σου άπαντουν είτε Συμφωνοί
είνε είτε νησιότες :

— 'Από τή Μεγαλόπολι.

'Όποις όμως έγράφαμε, οι Κραβαρίτες εισήγαγαν στην περιφέ-
ρειά τους και πλούτη και πολιτισμόν. Σήμερα πειά τά γραφικά
χωριά τους δεν έχον καμμία σχέση μέ τήν έπιταίεια. Οι Κραβαρίτες
σημητεύονται, δουλεύουν τίμια κι' εύσυνείδητα και γυρίζουν
πάλι στην φίλην πατρίδα δολαριοφίτοι, νοικοκυραίοι, άφεντάν-
θρωποι.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ... ΦΕΙΔΙΟΥ

Φαίνεται ότι έκτός τών ανθρώπων αυτοκτονούν κάποτε και τά
ζώα. Κάποιος Άγγλος φυσιοδίφης δηγείται ότι στα παλιά χρόνια
τό μεγαλύτερο μέρος τής περιφέρειας 'Ιλλινούα τής 'Αμερικής ή-
ταν χέρσο και γεμάτο δηλητηριώδες όρεσι. Οι γεωργοί, οι όποιοί
ώργωναν εκεί, σφανατόσαν κάθε τόσο φειδιά και ίδιως κροτάλιας,
άπό τούς όποιους όμως δεν είχαν κανένα φόβο, γιατί ήσαν βραδινί-
νιχα κι' έξ άλλου όταν περπατούσαν προζαλούσαν άρκετό θόρυβο.
Μιά μέρα λοιπόν που δύο έγγάτες ώργωναν,
βόηκαν έναν κροτάλια και άρχισαν να τόν χτυ-
πούν δυνατά μέ τίς βουκέντρες τών στέκοντας
πάντα σέ άπόστασι. Τό φειδί τότε, μη μπο-
ρώντας ούτε να ξεφύγη, ούτε να τούς έπιτεθή,
κατελήφθη άπό λύσσα κι' έχωσε τά δόντια στό
κορμί του. Τό δηλητήριο οδέν άργησε να φέρη
τό άποτέλεσμά του και σέ λίγη λεπτά ό κρο-
ταλιάς ήταν νεκρός. ....

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΙΝΤΜΠΕΡΓ

'Η γυναίκα κατά τόν Στρίντμπεργ. 'Ο άγγελος που μετ-
βάλλει τόν κόσμο σέ κόλασι. 'Ο συγγραφέας που δεν θέλει
να γράσει. 'Ο τρίτος γάμος. Μιά περίεργη πρότασι γάμου.
Τι τού έλειπε άπό τό γρκαριο του... Πληρωμένα δλα ! Πάς
δέν τόν... Έκοφέ ο Δανός συγγραφέας κλπ.

'Ο διάσημος Σκανδιναβός συγγραφέας Στρίντμπεργ, ημίαιτα
και για τό χούμορ του. Παράδοτομε έδώ μερικά άπό τά όρραί τερο
άνέκδοτά του :

'Ο Στρίντμπεργ βρισκόταν ένα βράδυ σέ μιá κοσμική σερβέν-
τροσι. Γύρω του είχε σχηματισθή ένας όμιλος άπό κυρίες και κυ-
ριους, που περιούσε τήν ώρα του σκεπτόντας εύθιμα για τίς γυναί-
κες. Σέ μιá στιγμή κάποιος άπό τούς παρισταμένους είπε :

— Μιά όμορφη γυναίκα, άγαπητή μου, είνε ένας άγγελος, φρο-
μένος άπό τόν παράδεισο.

— Ναί, άπάντησε άμέσως ό Στρίντμπεργ, αλλά μόλις έβρη στον
κόσμο, τόν μεταβάλλει σέ κόλασι.

***

'Όταν τά χρόνια είχαν πειά άρχισα να βαραινουν επάνω στη ρά-
χη τού Στρίντμπεργ, ό διάσημος συγγραφέας δεν ήθελε μέ κενάνα
τρόπο να τό άναγορίσει αυτό. 'Αν και είχε πάρει δύο γυναίκες, ως
τότε, όταν έγγήμε κι' άπό τή δεύτερη γυναίκα του, σκεπτότανε να
παντρευθή και για τρίτη φορά.

Συνέβη λοιπόν τότε να έρωτησθι μιá όρραία ήθο-
ποιο τό κινηματογράφου, πολύ γνωστή, τι, Νόριετ
Μπώσε. Και μιá μέρα που ήταν μαζί της, τής είπε :

— Χάριετ, για χάρι σας, θα ήμωνα διατεθειμέ-
νος να υποφέρω και τά χειρότερα κατά τού κόσμου.

— 'Α ! έκανε εκείνη γελάοντας, ό καθένας θα υπο-
φέρει να τό πη αυτό. Μά πός θα τό άποδείξετε :

— Πώς θα τό άποδείξει ; άπάντησε ό Στρίντ-
μπεργ. Κάνοντάς σας γυναίκα μου!

***

'Ο Αύγουστος Στρίντμπεργ είχε καθήσει μιá μέ-
ρα έπιτό στο γράφειο του για να έγρασθι. Έπιτα
όμως άπό κάμποση ώρα πετάχθηκε επάνω άπόμα
και άρχισε να φωνάζη την νηρητότα του.

Έκείνη έστρεξε άμέσως, γιατί ήξερε πόσο άσχημα
έδύνατο ο κόρησι της. Μόλις τήν είδη ό Στρίντμπεργ,
έβγαλε τίς φωνές :

— Τι σπύτι είνε αυτό, ιστορίες να μου πης ; Κόθε
φορά που θα θέλησω να έγρασθι, είνε άδύνατο να
μη λείπει κάτι επάνω άπ' τό γραφείο μου!

— Τι σάς λείπει ; ρώτησε ή πληρέτρια μέ άγωνία.

— Τι μου λείπει... τι μου λείπει... έκανε ό
Στρίντμπεργ. Νά, ένα κομπωτήρι!

'Ο νεανικός Στρίντμπεργ, άφοδ άδικα έδημιούργησε τόσο θόρυβο,
στο τέλος δεν βρήκε παρά ένα κομπωτήρι δια δικαιολογία του.
Παύ σ'είσε όμως υποφέρεισε νάχη τό κομπωτήρι αυτό μέ τό γράφειο
του, αυτό ούτε εκείνος δεν θα μπορούσε να τό πη.

***

Μιά φορά που ό Στρίντμπεργ ήταν στό Παρίσι, συνάντησε στό
δρόμο ένα γνώριμό του Δανό συγγραφέα.

— Καλά που σέ βρήκα ! τού είπε εκείνος. Μπορείς να μου έπι-
στρέφης τά πενήντα φράγκα που σου έχω δανείσει ;

— Και τότε μου τά δάνεισες αυτά τά πενήντα φράγκα ; ρώτησε
έκπληκτος ό Στρίντμπεργ. Δεν θυμάμαι τέτοιο πράγμα έγώ.

— Έχεις δίκομο να μη θυμάσαι, είπε ό γνώριμός του συγγραφέας.
Σου τάδωσα ένα βράδυ, πριν μιá έβδομάδα, που ήσον πωμένους.

— 'Α, ναί, τώρα τό θυμήθηκα, έπεδεδάισα ό Στρίντμπεργ. Μά
αυτά τά χρήματα σου τά επέστρεφα, άγαπητή μου!

— Μου τά επέστρεφες ; έκανε ό άλλος. Μά τότε, διάβωλε, μου τά
επέστρεφες ;

— Πρώ τριών ήμερών. Άποσπείθηκε ό Στρίντμπεργ. Μά έχεις δί-
κομο να μη θυμάσαι. Ησουν στωική στό μυσθί!

'Ετσι ό κομπωτήρης συγγραφέας άνέκομισε πρώιμαν, κατά τό
δη λεγόμενον.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΤΟ ΝΕΡΟ ΚΙ' Ο ΜΠΕΚΡΗΣ

'Ενας γερο-μακερής κατά τίς τελευταίες
στιγμές τού άνοιξε τά μάτια και ζήτησε νερό,
λέγοντας :

— Τώρα που τρώγκατα να παρουσιασθώ έ-
νώπιον τού Θεού, θέλω να σμικριλωθώ μέ τόν
... χειρότερο έχθρό μου!...

